

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 38/07-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., S., zastúpenej advokátom JUDr. J. J., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 211/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť A. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia A. S. v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. J. J., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. mája 2006 doručené podanie A. S., S. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Sťažnosť k prietahom žiadosti o invalidný dôchodok k číslu: 3 S 211 02...*“.

Pretože toto podanie nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nemu pripojené splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd 15. mája 2006 vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov podania. Podaním doručeným ústavnému súdu 2. augusta 2006 sťažovateľka požiadala, aby jej právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom z dôvodu jej nepriaznivých finančných pomerov ustanovil ústavný súd.

Po posúdení predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom jej ústavný súd uznesením z 5. apríla 2007 ustanovil za právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. J. J., B.

Právny zástupca podaním z 22. júna 2007 upravil sťažnosť sťažovateľky podľa výzvy ústavného súdu z 11. júna 2007.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka 9. novembra 2001 podala Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) návrh na preskúmanie rozhodnutia S. p. B., ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o invalidný dôchodok. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 3 S 211/02.

Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 S 211/02 z 31. októbra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2006.

Podľa názoru sťažovateľky od podania odvolania, resp. preskúmania rozhodnutia orgánu štátnej správy po konečné rozhodnutie vo veci samej uplynula určitá doba, a preto celé konanie na krajskom súde považuje za konanie so značnými priet'ahmi, čím bolo zasiahnuté do sťažovateľkinho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Na priet'ahy, ako

právny zástupca uviedol, podala sťažovateľka sťažnosť na samotnom krajskom súde, ale aj na iné orgány. Tvrdenie však nedoložil listinnými dôkazmi.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 211/2002 porušil základné právo A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

A. S. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 40 000,-Sk, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Prešove je povinný sťažovateľke zaplatiť náhradu všetkých trov konania na účet advokáta JUDr. J. J. do pätnástich dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažnosť sťažovateľky na porušovanie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní o preskúmanie rozhodnutia S. p. B. o nepriznaní invalidného dôchodku v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 211/02.

Sťažovateľka, v zastúpení ústavným súdom ustanoveným právnym zástupcom, uviedla: „*Sťažovateľka voči rozhodnutiu S. p. B., ktorá jej nárok na invalidný dôchodok zamietla podala odvolanie, ktoré malo charakter preskúmanie rozhodnutia, ktoré na súd prvého stupňa bolo doručené dňa 9. 11. 2001 a bolo vedené pod sp. zn. 3 S 211/2002 Krajským súdom v Prešove.*

Je preukázateľné, že súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol svojim rozsudkom č. k. 3 S 211/2002 dňa 31. 10. 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. 12. 2006.

Podľa názoru sťažovateľky od podania odvolania, resp. preskúmania rozhodnutia orgánu štátnej správy po konečné rozhodnutie vo veci samej ubehla značná doba, keď za celé obdobie bola bez akéhokoľvek príjmu považuje konanie na súde prvého stupňa za konanie so značnými prietrahmi aj napriek tomu, že v priebehu konania, či už na súde prvého stupňa alebo na iné orgány podala sťažnosť.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 40 000 Sk a súčasne zaviazal porušovateľa na náhradu trov konania vzniknutých jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. J.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, jej prílohami a so súvisiacim spisom krajského súdu dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z analýzy doterajšieho priebehu konania pred krajským súdom, ktoré síce začalo 9. novembra 2001 doručením návrhu sťažovateľky krajskému súdu, ako však ústavný súd zistil z nasledujúceho priebehu konania, krajský súd v čase, keď konanie prebiehalo pred týmto súdom, nariadil pojednávania v pomerne pravidelných časových intervaloch. Jednotlivé úkony vykonával plynulo podľa povahy veci a predmetu konania, ktorým bolo posúdenie sťažovateľkinho zdravotného stavu. Prešetrovanie sťažovateľkinho zdravotného stavu si vyžadovalo odborné zdravotné posúdenie, preto krajský súd na zistenie zdravotného stavu sťažovateľky ustanovoval znalcov z viacerých odvetví zdravotníctva. Vypracovávanie znaleckých posudkov si vyžiadalo istú časovú náročnosť, k jej predĺženiu však prispela aj samotná sťažovateľka.

V čase od 20. septembra 2004 do 9. mája 2005 a od 14. septembra 2005 do 14. decembra 2005 sa spis nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu odvolaní sťažovateľky proti znaleckým posudkom. Toto obdobie preto nemožno pripísať do hodnoteného obdobia činnosti krajského súdu.

V merite veci krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 S 211/02 z 31. októbra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. decembra 2006.

Ústavný súd je toho názoru, že dĺžka predmetného súdneho konania v okolnostiach prípadu nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 3 S 211/02 nebol nečinný, vykonal viacero úkonov bližšie už špecifikovaných, okrem obdobia, keď sa spis nachádzal na najvyššom súde. Aj napriek existencii niekoľkomesačnej pasivity medzi jednotlivými úkonmi krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd s poukazom na dosiaľ uvedené zastáva názor, že priet'ahy v jeho postupe nedosahovali takú intenzitu, že by ich bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že samotná sťažovateľka neúčast'ou na pojednávaní, nesplnením svojej povinnosti zaplatiť preddavok na znalecké dokazovanie, podávaním odvolania proti znaleckým posudkom, nie však proti zhodnoteniu jej zdravotného stavu, ale k výške odmien znalcov sama čiastočne prispela k predĺženiu namietaného konania.

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd odvoláva aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval ani postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 211/02 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V konaní pred ústavným súdom platí podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde zásada, že účastník konania uhrádza trovy konania zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal právnomu zástupcovi sťažovateľky náhradu trov právneho zastupovania, pretože bol právnym zástupcom sťažovateľky ustanoveným ústavným súdom.

Ústavný súd úhradu priznal JUDr. J. J. za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 296 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007